

Ismaruttanfyri handilin við synunum báðum

var stúgvandi fult av fólki.

Eisini varð skrivað nógv í bløðunum um hesa sak, hetta var bæði fyri og ímóti.

Ismar vardi eisini sína sak, og hann kundi eisini vera hvassorðaður. Hann helt seg vera serdeilis illa viðfarnan av ymsum myndugleikum. Hetta duld hann ikki fyri.

Endin var eisini, at hann varð stevndur fyri ærumeiðing. Henda sak endaði við, at hann fekk 70 krónur í bót fyri “en ringe-agtsytring”. Hetta góðkendi hann.

Men hann fekk so viðhald í, at tað var logið upp á hann. Hetta var tað týðningarmesta fyri hann.

Henda søgan er nógv longri enn hetta, men hon kann øll lesast í bókini.

Virkin á tí andaliga økinum

Eins íðin, sum Ismar hevði verið á verðsliga og politiska økinum, bleiv hann nú eisini á tí andaliga.

Millum annað gav hann árinum 1944-47 út kristiliga mánaðarblaðið “Ljós á leiðini”. Tá var hann bara 25 ára gamal, so tað hevur ikki verið hissini áræði hjá so ungum manni.

Tann, sum kennir til blaðútgávu, veit, at hetta er ikki bert sum at siga tað, at útvega tilfar og at geva blað út regluliga. Tá var tøkkin eisini langt frá so framkomin, sum hon er í dag.

Tað ber eisini til at lesa brot úr hesum blaði í bókini. Ismar var allar sínar dagar virkin í brøðrasamkomuni Siloa í Fuglafirði.

Ismar var eisini skald, og tey, sum hava skil á slíkum siga, at hann var út yvir tað vanliga. Tá hann fylti 75 ár, varð hansara yrkingasavn “Úr hugans heimi” givið út við umleið 130 yrkingum innan øll møgulig øki. Hann hevur eisini givið annað út.

Handilsmaður av tí gamla slagnum

Høvuðsstarvið hjá Ismari seinastu nógvu árinum gjørdist at handla, sum hann byrjaði uppá miðskeiðis í 50-unum. Og hann man hava verið ein tann seinasti, sum hevur handlað upp á gamla mátan við skivu og persónligari tænastrá. Hetta var jú nakað heilt annað enn í dag, har tað at fara til handilsmerkir at keypa tað, ein ætlar, og so at standa í bíðirøð við kassan.

Í handlinum hjá Ismari fekst altíð eitt prát um dagsins støðu, samstundis sum hann útflýggjaði sukur og epli og nógv annað. Ikki var tað bert dagsins støða í

Fuglafirði, sum hevði áhugan hjá Ismari. Hann sveimaði víða, tí hann var sera vitugur og fylgdi væl við. Tað kundi ofta fáast ein yrking saman við keypinum av dagligvørur, so tað var ein serligur dāmur at fara at keypa hjá Ismari. Serliga var hann góður við børnini og dugdi væl at prátta við tey, og tað gloymdu tey honum ikki, tá ið tey gjørdust vaksin.

Jóannes hevur hjálpt til í handlinum hjá pápanum, inntil hann varð stongdur í

Elsa saman við pápanum, Poul, og synunum

Fuglafjarðar Kommununi. Hann dugdi væl at grundgeva fyri, at mest vælegnaða plássið til eina slíka verksmiðju var Fuglafjørður. Hann vendi sær til arbeidarafeløgini í bygdini at fáa stuðul til hesa ætlan og at fáa teknað partapening. Hetta gekk ógvuliga væl, og tað kom eisini partapeningur frá øðrum áhugaðum, eisini þortum í vinnuni. Nú var Ditleif Eldevig eisini komin at vera við í hesum royndum.

Longu í oktober 1964 varð stovnaðar-

firðingar við áheitan um at seta partapening í.

Í hesum sambandi var tað, at Havsild varð stovnað 5. apríl 1965, og kommunan setur eisini pening í.

Seinni sama ár er tað, at Dagsbrún við Esmar Fugløg og Hvannasundsbrøðrunum kemur upp í hesa verkætlan, og hon verður munandi størri enn fyrst ætlað.

Havsbrún hevur skift eigara fleiri ferðir eftir hetta, og virkseimið er økt so nógv og so skjótt, at politiska skipanin ikki kann fylgja við. Her hava sjálvsagt verið nógvar góðar kreftir, men mest avgerandi týðning hevur tann, sum festi í neistan. Og tað var Ismar.

Vit vóru báðir nevndarlimir í Havsild í fleiri ár. Her kom eisini til sjóndar hansara eyðkenni, at hann ræddist ongantíð at siga sína hugsan. Kanska nakað bonskliga viðhvørt; men eingin kundi vera í iva um, hvar ein hevði Ismar.

Ismar luttók eisini í landspolitikki. Hann stillaði upp fyri Fólkaplokkinn til fleiri løgtingsval. Hann náddi eisini at mæta sum varamaður á tingi. Tað slapst ikki undan, at vit tosaðu um politikk, tá vit hittust. Vit vóru ikki altíð samdir um alt, men hetta skilti okkum ikki. Og Ismar varðveitti sínar hugsjónir alla sína tíð.

Ismar var í háltvannað ár á eldrasambýlinum Vesturstovu, har hann andaðist við árslok í 2003.

Tað kann sigast at vera eitt sermerkt minni, sum brøðurnir báðir hava reist pápanum og eisini mammuni, sum tað tryggja baklandið, sum hon hevur verið.

Bókin fæst í bókhandlunum fyri kr. 300.

Fýra brøður avmyndaðir á Vesturstovu. V.f. Ismar, Jakku, Sidonius og Julius, sum hevur tikið fleiri av myndunum í bókini.

2003. Eitt eyðkenni fyri Jóannes er hansara ótrúliga vitan um stórt sæð alt. Uttan mun til hvat navn, dato ella árstal spurt verður um, so veit Jóannes tað. Páll er væl lýddur lærari á Maskinmeistaraskúlanum í Havn. Tað er hann, sum hevur lagt bókina til rættis, eitt stórt avrik.

Lyklapersónur í Havsbrún

Ismar luttók nógv í lokala samfelagnum. Hann var bygdarráðslimur í 12 ár, og hann var formaður í 3½ ár. Her legði hann alla sína orku í at menna Fuglafjørð.

Hann átti ein serligan leiklut í søguni hjá Havsbrún, sum tað eisini kemur fram í bókini. Í stuttum var gongdin henda:

Í 1964 tók landsstýrið stig til at seta eitt fiskamjølsvirki á stovn. Karsten Hoydal, landsstýrismaður, heitti á Grønlandsfelagið um at innkalla til fund millum møguliga áhugað. Hetta varð gjørt á sumri 1964. Har vóru fleiri kommunur við, og Ismar var á fundinum sum umboð fyri

samtykt undirskrivað. Seinni kom løgtingið eisini við sum partaeigari.

Tveir dagar seinni sendir Ismar, sum formaður í kommununi, bræv til allar fugl-

Havsbrún er í dag partur av størstu fyrirtøku í Føroyum. Tað kann sigast, at Ismar legði fyrsta grundarsteinin.